

Kitab Yoèl lan Pasamuwan Advent Dina Kaping Pitu Laodikia - Nomer Rong Puluh Enem

Jeff Pippenger

2026-01-12

Nomer Rong Puluh Enem

Papatang turun-temurun ing kitab Yoèl nggambarake karusakan kang lumaku saya maju tumrap pakebon angguré Allah wiwit taun 1863 nganti tekan undhang-undhang Minggu. Angka papat uga nglambangaké papat sipat wataké Kristus. Kerub ing pasamuwan suci duwé papat wujud pasuryan, lan wujud-wujud mau selaras karo pambagéan papat golongan Israèl kuna nalika padha masang kémah ngubengi pasamuwan suci. Wujud-wujud iku uga nggambaraké papat Injil.

Déné déné wewangsulané pasuryané, wong papat iku padha duwé pasuryan kaya pasuryané manungsa, lan pasuryané singa ana ing sisih tengen; lan wong papat iku padha duwé pasuryané lembu ana ing sisih kiwa; wong papat iku uga padha duwé pasuryané garudha. Yehezkiel 1:10.

Lan kéwan kang kapisan iku kaya singa, lan kéwan kang kapindho kaya pedhèt, lan kéwan kang katelu duwé pasuryan kaya manungsa, lan kéwan kang kapapat iku kaya manuk garudha kang mabur. Wahyu 4:7.

Alkitab (Bilangan 2) njlentrehake rolas taler mau (kajaba Lewi, kang nginep pas ngubengi tarub suci) katata dadi patang pasanggrahan, saben-saben dumadi saka telung taler, kang dipapanake ing papat arah mata angin ing saubenging papan suci, saben-saben ana ing sangisoring sawijining panji, tegesé pratandha utawa tunggul. Tatanan iku nuwuhake sawijining padanan simbolis, yaiku yèn pasanggrahan kadonyan iku nggambarake dhampar kaswargan kang dijaga déning para kerub.

Yéhuda madhep mangétan, nuju srengéngé kang lagi njedhul ing lawanging papan suci. Panji-panji Yéhuda yaiku singa, awit iku nggambarake Singa saka taler Yéhuda. Loro taler kang bebarengan karo Yéhuda yaiku Isakhar lan Zebulon. Ing wahyuné Yohanes, kéwan kapisan kaya singa, padha kaya kerubingé Yéhezkièl kang nduwèni rai singa. Ruben, pralambang manungsa, ana ing sisih kidul bebarengan karo Simeon lan Gad. Ing sisih kulon ana Éfraim, bebarengan karo Benyamin lan Manasyè, kang dipralambangaké déning sapi lanang. Ing sisih lor ana Dan, bebarengan karo Asyer lan Naftali, kang dipralambangaké déning garudha. Gandhèngan taler-taler iku karo patang rai ing papan suci swarga kapratélakaké ana ing patang Injil.

Matius iku Singa saka taler Yehuda, Markus iku sapi lanang kurban, Lukas iku manungsa, lan Yohanes iku garudha kang mabur ing dhuwur. Kristus minangka Singa saka taler Yehuda netepake Sarirane piyambak minangka Panjenengane kang maringi segel lan mbikak segel Sabda kenabian Panjenengane. Kitab Matius ngemu luwih akèh rujukan langsung marang

kayektening panggenepane ramalan-ramalan Mesianik (12) tinimbang telung Injil liyane yen digabung dadi siji. Bentehipun adoh sanget.

Kitab Matius nggambarake Sabda Allah kang sipatipun kenabian. Lukas, kang dhokter, nyawisake Injilé saka sudut pandang Kristus minangka Putraning Manungsa, awit Lukas iku pasuryaning manungsa. Markus nyawisake Injilé bab Kristus saka sudut pandang kurban pisungsung kang dipratelakake déning Kristus, awit Markus iku sapi lanang. Yohanes iku garudha kang mabur ing dhuwur, kang nyawisake prakara-prakara kang jero bab Allah ing pawartosé ngenani Injilé Kristus.

Penting kanggo mangertèni kitab Matius kaya dene kitab iku diwakili ana ing Sabda kenabian. Kitab Matius iku Singa saka taler Yehuda, Panguwasaing Sabda kenabian Panjenengané, Sang Panyacah rahasia kang Ajaib, Sang Ahli Basa kang Ajaib, Panjenengané kang metrahi lan mbikak meterai Sabdané. Gusti Yésus iku Alfa lan Omega, lan Panjenengané iku Sabda. Kitab kapisan ing Prajanjian Anyar lan kitab pungkasan ing Prajanjian Anyar iku kitab-kitab kenabian. Wong akèh ngerti kasunyatan iki bab kitab Wahyu, nanging bisa uga durung nyumurupi menawa Matius iku alfa saka Prajanjian Anyar, mula kudu selaras karo omega saka Prajanjian Anyar. Iku kudu makili pungkasan, yaiku kitab Wahyu.

Mulané, nalika kita manggihaké ana ing Injil Matius garis sing saajar karo garis sajarah prajanjian ing Kitab Purwaning Dumadi, kaya kang kaandharaké ing pasal sewelas nganti rong puluh loro, iku ora kurang saka sawijining kayektèn sing lagi kabukak segelé déning Sang Singa saka taler Matius. Rolas pasal sajarah prajanjian sing kawewakili ing Purwaning Dumadi, Matius, lan Wahyu saiki lagi kabukak segelé, lan apa sing kita tetandhani yaiku yèn pasal rong puluh telu ing Matius nggambaraké pamisahan antarané wong wicaksana lan wong bodho ana ing pasemon bab pakebonan anggur. Wolung bilai tumrap umat prajanjian lawas, sing manggihaké pasangan nubuatané ana ing wolung jiwa sing makili satus patang puluh papat éwu wong kang mlebu ing prau kaslametan. Angka 23 minangka sawijining pralambang tumrap pakaryan sing kawiwitan ana ing pasamuwan suci Swarga nalika 2300 dina tekan ing pungkasané tanggal 22 Oktober 1844, lan bakal mengkono manèh ing angger-angger Minggu sing bakal enggal teka. Pasal 23 lagi nandhani kayektèn iki.

Bab selikur dumadi nalika Sang Kristus nembe mungkasi sesambungan pangandikanipun kaliyan Israèl kang murtad lan nilar padalemané wong Yahudi kanggo pungkasaning wekdal. Angka 24 minangka pralambang transisi saka Israèl kuna menyang Israèl modhèren, yaiku titik pas ing sajarah kenabian panggènan Sang Kristus ngadeg nalika Panjenengané ngaturaké pesenipun ing Matius selikur papat. Pesen kenabian ing Matius 24 iku minangka gambaran Ilahi babagan metodologi garis ing sadhuwuring garis, kang kanthi mligi nyandhak sajarahé para Millerit, lan mulané uga sajarahé wong satus patang puluh papat ewu. Angka 24 dilambangaké déning pasamuwan ing Wahyu rolas, kang ngadeg ing sadhuwuring rembulan sing mantulaké pepadhanging srengéngé kayektèn. Ing sirahé ana rolas lintang kang makili 24, awit dheweke nggambaraké sajarah sing nuntun tekan miyosé Sang Kristus nalika rolas taler Israèl kuna bakal dadi rolas murid Israèl modhèren. Ing bab

selikur papat, sajarah Millerit wiwit 1798 nganti tekan kuciwa gedhé digambaraké. Banjur tumeka Matius 25.

Cacah 25 minangka pralambang tumrap wong Lewi, apa becik apa ala, nanging kanthi pinunjul uga nggambarake pamisahan antarane wong Lewi kang wicaksana lan kang duraka. Matius 25 netepake, lumantar telung paseksi, utawa telung pasemon, proses pamisahan kang dilambangake déning cacah rong puluh lima. Mesthi, pasemon bab sepuluh prawan iku nggambarake sajarah kaum Millerit, lan uga sajarah wong satus patang puluh papat èwu. Sajarah iku yaiku sajarah malaékat kang kapisan, pasemon bab talenta iku malaékat kang kapindho, lan pasemon bab wedhus gèmbèl lan wedhus jawa iku pangadilan saka malaékat kang katelu.

Bab rong puluh enem nganti rong puluh wolu nedahake sajarah Paskah nganti amanat Injil sawisé panyaliban.

Lan kelakon, nalika Gusti Yesus wus ngrampungake sakehing pangandika iki, Panjenengane banjur ngandika marang para sakabate, Kowé padha sumurup yèn sawisé rong dina bakal ana riyaya Paskah, lan Putraning Manungsa bakal kaulungake supaya kasalib. Matius 26:1, 2.

Ringkesan saka manéka tandha dalan ing pasal 26 iku yaiku komplotan kanggo matèni Gusti Yésus ing ayat telu nganti lima. Banjur Gusti Yésus dijebadi ing Bètani ing ayat enem nganti telulas. Ing ayat patbelas nganti nembelas Yudas ngulungaké Kristus kanggo telung puluh keping slaka. Sawisé iku rawuh Paskah bebarengan karo para sakabate, ing ayat pitulas nganti likur lima. Ing ayat likur enem nganti likur sanga, Gusti Yésus netepaké Perjamuan Gusti, lan ing ayat telung puluh, Gusti Yésus medharaké luwih dhisik bab panyélanané Pétrus. Ing ayat telung puluh enem nganti patang puluh enem Gusti Yésus ana ing Getsémani. Ing ayat patang puluh pitu nganti sèket enem Gusti Yésus dicekel, banjur ing ayat sèket pitu nganti sawidak wolu, Gusti Yésus ana ing ngarsané Kayafas lan Sanhedrin. Wiwit ayat sawidak sanga lan salajengipun, panyélanané Pétrus marang Kristus kaandharaké. Pasal iki ngemu sepuluh tandha dalan tartamtu sing bakal kaulang manèh sajroning dina-dina pungkasan.

Bab kaping pitulikur uga nduwèni sepuluh tetenger sing cetha. Gusti Yesus dipasrahaké marang Pilatus, banjur Yudas nggantung awaké dhéwé, banjur Gusti Yesus digawa sowan ing ngarsané Pilatus, banjur Barabas dipilih, Pilatus masrahaké Gusti Yesus supaya kasalib, banjur Gusti Yesus dipoyoki, banjur panyaliban, banjur séda-Né Gusti Yesus, banjur Gusti Yesus kasarekaké, lan banjur para pengawal ing kubur mau menèhi paseksi.

Bab kaping rong puluh wolu namung gadhah tigang tandha dalan, ingkang sepisan inggih punika patangen, dipun lajengaken déning gorohipun Sanhedrin lan lajeng amanat ageng. Tigang bab kanthi kalih dasa tiga tandha dalan ingkang béda-béda saking salib, ingkang badhé kaulang malih wonten ing sajarahipun satunggal atus patang dasa sekawan ewu.

Matius 26 – Sepuluh Tenger Dalan

1. 1. Rancangane para imam kepala lan para pinituwa kanggo matèni Gusti Yésus (ay. 3-5)
2. 2. Pamulasan ing Bètani déning wong wadon kang nggawa kothak alabaster (ay. 6-13)
3. 3. Yudas sarujuk ngulungaké Gusti Yesus kanthi rega 30 keping slaka (ay. 14-16)
4. 4. Pepakên lan mangan Paskah bebarengan karo para sakabate (ay. 17-25)
5. 5. Pangedegane Dhaharaning Gusti (ay. 26-29)
6. 6. Ramalan bab panyélakalané Pétrus (ay. 30-35)
7. 7. Kasangsaran ing Getsemani (ay. 36-46)
8. 8. Pangluputan lan panyekelané Gusti Yésus (ay. 47-56)
9. 9. Gusti Yesus diadili ana ing ngarsané Kayafas lan Sanhedrin (ay. 57-68)
10. 10. Pangankarané Pétrus kaping telu (ay. 69-75)

Matius 27 – Sepuluh Tenger Dalan When Christ entered into Jerusalem, “all the city was moved, saying, Who is this?” The people had often heard of Jesus, and had looked to Him as the coming Deliverer of Israel. There was in every heart a desire to see Him who had restored the blind and the lame, and who had raised Lazarus from the dead. And now that He was coming in regal procession to Jerusalem many were eager to behold and welcome Him. {1900 SNH, BEST March 21, 5.1} Nalika Sang Kristus mlebet ing Yerusalem, “saguning kutha gumrudug, padha kandha, Sapa iki?” Wong-wong wis asring krungu bab Gusti Yesus, lan padha ngarep-arep marang Panjenengane minangka Juru Wilujeng Israel kang bakal rawuh. Ing saben ati ana pepénginan kanggo ndeleng Panjenengane kang wis mulihaké wong wuta lan wong pincang, lan kang wis mbangkitaké Lazarus saka ing pati. Lan saiki, nalika Panjenengane rawuh ing arak-arakan karajan menyang Yerusalem, akèh wong padha kepéngin ndeleng lan nampani Panjenengane. {1900 SNH, BEST Maret 21, 5.1} All were not prepared to hail Him as the Messiah however. There was a force of Roman soldiers from Pilate’s judgment hall to preserve order in the city. They too had heard of Jesus and they made no delay in assembling to arrest Him if there should be any disturbance. The rulers and chief priests had no thought that this was the Son of God, but looked upon Him as one who was trying to exalt Himself and rob them of their influence over the people. So the priests and elders mingled among the people, and sought to make light of all this demonstration over one whom they considered no better than a common man. The children however had no thought of all this. Their voices had often sung the praises of Jesus before and now they accepted with joy the opening words of the hundred and eighteenth psalm and sang, “Hosanna to the Son of David: Blessed is He that cometh in the name of the Lord; Hosanna in the highest.” {1900 SNH, BEST March 21, 5.2} Nanging ora

kabèh wus siyap ngluhuraké Panjenengane minangka Sang Mesias. Ana sapasukan prajurit Rum saka balé pangadilané Pilatus kanggo njaga katertiban ing kutha. Wong-wong kuwi uga wis krungu bab Gusti Yesus, lan ora ngundhuh wektu kanggo nglumpuk arep nyekel Panjenengane manawa ana keributan. Para panguwasa lan para imam kepala ora mikir yèn iki Putraning Allah, nanging ndeleng Panjenengane minangka wong kang ngupaya ngluhuraké awaké dhéwé lan ngrampas pangaribawané wong-wong mau marang rakyat. Mulané para imam lan para pinituwa campur ana ing antarané wong akeh, lan ngupaya ngremehaké kabèh pamedharan pakurmatan iki marang siji wong kang miturut panganggepé ora luwih becik tinimbang manungsa lumrah. Nanging bocah-bocah ora mikir bab kuwi kabèh. Swarané wis asring ngidungaké pamuji marang Gusti Yesus sadurungé, lan saiki kanthi bungah padha nampani tembung pambuka saka masmur kang satus wolulas lan padha ngidung, “Hosana kagem Putraning Dawud: Rahayu Panjenengané kang rawuh ing asmaning Gusti; Hosana ing papan kang Mahaluhur.” {1900 SNH, BEST Maret 21, 5.2} A very few days after Christ’s triumphal entry into Jerusalem, there was another gathering on the same streets. The multitudes then cried, “Crucify him, crucify him,” and “His blood be on us, and on our children.” This expression was uttered by many who had heard the words “Hosanna to the Son of David,” and sung them with the children. There can be no stronger evidence of the instability of men, than this changing from one extreme to another. Yet this expression was but the opening words, as it were, of Matthew twenty-seven. Matthew twenty-seven is a chapter of ten-waymarks. {1900 SNH, BEST March 21, 5.3} Sawetara dina sawisé mlebu Panjenengané kanthi kamenangan menyang Yerusalem, ana pakumpulan liyané ing dalan-dalan kang padha. Ing wektu iku wong akèh padha bengok, “Sinaonen Panjenengané ing salib, sinaonen ing salib,” lan “Getihé mugi tumibaa ing atas kita lan anak-anak kita.” Pangucap iki diucapaké déning akèh wong kang wis krungu tembung, “Hosana kagem Putraning Dawud,” lan ngidungaké iku bebarengan karo bocah-bocah. Ora ana bukti kang luwih kuwat tumrap ora tatagélingé manungsa tinimbang owahing saka siji pucuk menyang pucuk liyané. Nanging pangucap iki mung kaya tembung pambuka saka Matius rong puluh pitu. Matius rong puluh pitu iku sawijining bab bab sepuluh tenger dalan. {1900 SNH, BEST Maret 21, 5.3} The one familiar with ancient roadways knows that waymarks were stones or monuments set up at regular intervals all along the road, to indicate the progress made by the traveler and how much farther he had to go. In olden times these waymarks were often made of stones hewn in peculiar shape and color and generally had inscriptions cut upon them telling all one needed to know. Thus from waymark to waymark one traveled. Today those ten-waymarks stand all along the road to Calvary. We cannot mistake one for the

other. There are no duplicates. We cannot fail to know exactly where we are in our journey to Calvary. Jesus traveled this road before us and gave us these unmistakable signs. {1900 SNH, BEST March 21, 5.4} Wong kang wanuh karo dalan-dalan kuna mangertèni yèn tenger dalam iku watu utawa tugu kang diadegaké kanthi selang tartamtu ing sadawaning dalan, kanggo nuduhaké sepira adohé wong lelungan wis maju lan sepira adoh manèh kang kudu ditempuh. Ing jaman kuna, tenger dalam iki asring digawé saka watu pahat kanthi wangun lan warna kang mligi, lan lumrahé ana tulisan kang dipahat ana ing kono kanggo nerangaké samubarang kang perlu dingertèni. Mangkono, saka siji tenger dalam menyang tenger dalam liyané wong lelungan nerusaké lakuné. Saiki sepuluh tenger dalam iku ngadeg ing sadawaning dalan menyang Kalvari. Kita ora bakal klèru nyawijèkaké siji karo sijiné. Ora ana sing pindho. Kita ora bakal gagal mangertèni kanthi cetha pas ana ing endi kita sajroning lelampahan menyang Kalvari. Gusti Yesus wis lumampah ing dalan iki sadurungé kita lan maringi pratandha-pratandha iki kang ora kena klèru. {1900 SNH, BEST Maret 21, 5.4} The first waymark and one of great importance was Pilate's wife, with a message from the Gentiles to the Jews saying, "Have thou nothing to do with that just man." Pilate sought earnestly to save Jesus from the malice of the Jews. The wife of a Roman ruler recognized in Jesus an innocent soul and she had suffered in dreams because of him. So she sent to Pilate to have him be careful how he dealt with Jesus. Had the Jews accepted this testimony from the lips of one not of their own nation, they would have escaped the guilt of shedding innocent blood and there would have been a break in the onward tide of evil. This testimony was one of the strongest evidences that the Jews sinned against great light. It was a heaven-sent warning brought to the very doorstep of the Jewish rulers and they ignored it and refused to follow its instruction. All the blood from righteous Abel to the blood of Christ the Son of God, was upon the nation because they ignored this plain testimony sent by God himself. The first waymark was a warning from the Gentiles. {1900 SNH, BEST March 21, 5.5} Tenger dalam kang kapisan, lan salah siji kang wigati banget, yaiku garwané Pilatus, kanthi sawijining pesen saka para bangsa liya marang wong Yahudi, ngandika, "Aja sira gawé apa-apa karo wong bener iku." Pilatus kanthi tenanan ngupaya nylametaké Gusti Yesus saka piala atiné wong Yahudi. Garwané panguwasa Rum mau wanuh yèn ana jiwa kang ora salah ana ing Gusti Yesus, lan dhèwèké wis nandhang sangsara ing sajroning pangimpen amarga Panjenengané. Mulané dhèwèké ngirim pesen marang Pilatus supaya ngati-ati carané ngadhepi Gusti Yesus. Saupama wong Yahudi nampani paseksi iki saka tuturé wong kang dudu saka bangsane dhéwé, mesthiné wong-wong mau bakal uwal saka kaluputan ngucuraké getih wong tanpa dosa, lan mesthi ana pedhot ing banjir piala kang terus maju. Paseksi iki dadi salah siji

bukti kang paling kuwat yèn wong Yahudi dosa nglawan pepadhang kang gedhé. Iki pepeling kang kadhawuhaké swarga lan digawa tekan ing lawanging para panguwasa Yahudi dhéwé, nanging padha nglirwakaké lan nampik manut marang piwulangé. Kabèh getih wiwit saka Habel kang mursid nganti tekan getih Kristus, Putraning Allah, ana ing atas bangsa iku amarga padha nglirwakaké paseksi kang cetha iki kang dikirim déning Allah piyambak. Tenger dalam kang kapisan yaiku pepeling saka para bangsa liya. {1900 SNH, BEST Maret 21, 5.5} When Pilate struggled to set Jesus free from this blood-thirsty mob, they crying “crucify him, crucify him,” as a second waymark we hear those terrible words, “His blood be on us, and on our children.” Here was the nation willingly taking all the responsibility and pronouncing sentence against themselves and their children. Here the Jews cut themselves off from all hope of any future life except by individual repentance and acceptance of the blood of Christ. It was because the priests accepted this curse for the nation that there is no promise in the Bible that the Jewish nation as a nation will be accepted by Christ. Here they forever settled this question and became forever as Gentiles. Here all relationship between the Jewish people and Heaven was severed, except as individuals they should repent and accept Him whom they had crucified. The second waymark was the Jews saying “His blood be upon us and upon our children.” This was no mere expression of momentary madness. This was a self-pronounced death sentence. {1900 SNH, BEST March 21, 5.6} Nalika Pilatus berjuwang mbébasaké Gusti Yesus saka gerombolan kang ngelak getih iki, lan wong-wong mau padha bengok, “Sinaonen Panjenengané ing salib, sinaonen ing salib,” minangka tenger dalam kang kapindho kita krungu tembung kang nggegirisi iku, “Getihé mugé tumibaa ing atas kita lan anak-anak kita.” Ing kéné bangsa iku kanthi gelem njupuk kabèh tanggung jawab lan ngukum ukara marang awaké dhéwé lan anak-anaké. Ing kéné wong Yahudi medhot awaké dhéwé saka sakèhé pangarep-arep tumrap urip mangsa ngarep kajaba lumantar mratobat pribadi lan nampani getih Kristus. Awit para imam nampani ipat-ipat iki kanggo bangsa, mula ora ana janji ing Alkitab yèn bangsa Yahudi minangka sawijining bangsa bakal ditampani déning Kristus. Ing kéné wong-wong mau netepaké pitakon iki kanggo salawas-lawasé lan dadi kaya para bangsa liya kanggo salawas-lawasé. Ing kéné kabèh sesambungan antarané bangsa Yahudi lan Swarga dipunpegat, kajaba manawa minangka wong siji-siji padha mratobat lan nampani Panjenengané kang wis padha salib. Tenger dalam kang kapindho yaiku nalika wong Yahudi ngandika, “Getihé ana ing atas kita lan ing atas anak-anak kita.” Iki dudu mung pangucap edan sakejap. Iki ukara pati kang diumumaké marang awaké dhéwé. {1900 SNH, BEST Maret 21, 5.6} The third waymark was Pilate washing his hands. It was impossible for Pilate to free himself from the responsibility by any act of his own. Though he

washed his hands before the multitude and declared himself innocent of the blood of Christ, still he was not free. His own words and the customs of the Romans and every principle of justice and equity would have justified him in releasing Jesus because he had found no fault in him. But while we condemn Pilate for this cowardly yielding to the Jews, how often professed Christians know what is right and yet fail to follow the right because it is not easy to stand out against custom and common opinion. Pilate sought to throw all responsibility upon the Jews by his washing of hands, but in vain. This act can not release him from that awful guilt. The washing of his hands was the third waymark. {1900 SNH, BEST March 21, 5.7} Tenger dalam kang katelu yaiku Pilatus ngumbah tangané. Ora mungkin Pilatus mbébasaké awaké dhéwé saka tanggung jawab lumantar tumindak apa waé kang saka awaké dhéwé. Senajan dhèwèké ngumbah tangané ana ing ngarepé wong akèh lan nyatakaké yèn dhèwèké ora salah tumrap getih Kristus, nanging dhèwèké tetep ora bébas. Tembungé dhéwé, lan adat-istiadaté wong Rum, lan saben asas kaadilan lan kabeneran mesthiné mbeneraké dhèwèké kanggo mbébasaké Gusti Yesus amarga dhèwèké ora nemu kaluputan apa-apa ana ing Panjenengané. Nanging nalika kita nyalahaké Pilatus merga nyerah kanthi pengecut marang wong Yahudi iki, sepira asringé wong Kristen kang ngakoni pracaya ngerti apa kang bener nanging gagal nindakaké kang bener awit ora gampang ngadeg nglawan adat lan panemu umum. Pilatus ngupaya mbuwang kabèh tanggung jawab marang wong Yahudi lumantar ngumbah tangané, nanging tanpa guna. Tumindak iki ora bisa mbébasaké dhèwèké saka kaluputan kang nggegirisi iku. Ngumbah tangané iku tenger dalam kang katelu. {1900 SNH, BEST Maret 21, 5.7} As a fourth waymark we have “They stripped Him and put on Him a scarlet robe.” Herod in mockery had put upon Christ a gorgeous robe, but these Roman soldiers put on him a scarlet robe. Both scarlet and purple are the colors of royalty. How little did those rough soldiers know that they were clothing him as king. But this was the final rejection by earth of earth’s true king. His own nation had forsaken him and the greatest empire on earth had clothed him in a robe of mockery and crowned him with a crown of thorns as king. This waymark has another significance. Scarlet and purple as colors of royalty become in the Catholic church “the woman arrayed in purple and scarlet.” This scarlet robe was a symbol of the world’s final rejection of the king of heaven. It pointed both backward and forward. It reaches from the rejection of Christ in his day, to the union of church and state today. The scarlet robe was the fourth waymark. {1900 SNH, BEST March 21, 5.8} Minangka tenger dalam kang kaping papat, kita nduwèni, “Panjenengané dipapasi sandhangané lan dipunagemaké jubah abang.” Hérodès kanthi guyon panyendha wis ngagemaké Kristus jubah kang endah, nanging para prajurit Rum iki ngagemaké Panjenengané jubah abang.

Abang lan ungu loro-loroné iku warna karajan. Sepira sethithik kang dingertèni déning para prajurit kasar kuwi yèn saktermené padha ngagemaké Panjenengané minangka raja. Nanging iki dadi panampikan pungkasan saka bumi marang Raja sejatiné bumi. Bangsané dhéwé wis nilar Panjenengané lan kakaisaran kang paling agung ing bumi wis ngagemaké Panjenengané jubah panyendha lan makuthakaké Panjenengané nganggo makutha eri minangka raja. Tenger dalam iki nduwèni teges liyané manèh. Abang lan ungu minangka warna karajan banjur dadi ing gréja Katulik “wong wadon kang kaageman ungu lan abang.” Jubah abang iki minangka pralambang panampikan pungkasan saka donya marang Raja swarga. Iki nuding loro-loroné, marang buriné lan marang ngarepé. Iki nglebeti wiwit saka panampikan marang Kristus ing jamané, nganti tumeka panyawijiné gréja lan nagara ing jaman saiki. Jubah abang iku tenger dalam kang kaping papat. {1900 SNH, BEST Maret 21, 5.8} The next waymark was the crucifixion itself. At the crucifixion there met all the powers from beneath and all the powers from above. Men inspired by Satan and powers from beneath sought to hold Christ on the cross and make sure his death. The Jews shouted, “If he be the Son of God, let him now come down from the cross.” They taunted and mocked and sought by every means to break his faith and courage and sink his soul in darkness. Jesus saw all this. He saw the powers of darkness surrounding him, but by his own choice and because of his love for us, he accepted the cross. The powers of darkness sought to bring despair and to eclipse his faith, but as “the captain of our salvation” he suffered to save the race. There also was the power from above. By the side of every demon was a holy angel there to frustrate the enemy and to comfort and strengthen the Son of God. The Father himself and all heaven with intense sympathy bent over the suffering one. Yet the sacrifice must not fail and Christ must die. It was impossible to save sinners and save Christ from the cross. The fifth waymark was the cross itself. {1900 SNH, BEST March 21, 5.9} Tenger dalam sabanjuré yaiku panyaliban iku dhéwé. Ing panyaliban mau, kabèh kakuwatan saka ngisor lan kabèh kakuwatan saka ndhuwur padha kepethuk. Manungsa kang kaudhèk déning Iblis lan kakuwatan saka ngisor padha ngupaya nahan Kristus ana ing kayu salib lan mesthekaké pati Panjenengané. Wong Yahudi padha bengok, “Manawa Panjenengané iku Putraning Allah, mugi sapunika tumedhak saking salib.” Padha nyacat, ngécé, lan kanthi saben cara ngupaya ngrusak pracaya lan katetegané sarta nyemplungaké nyawané ing pepeteng. Gusti Yesus mirsa kabèh iki. Panjenengané mirsa kakuwatan pepeteng ngubengi Panjenengané, nanging kanthi pilihané piyambak lan merga katresnané marang kita, Panjenengané nampani salib iku. Kakuwatan pepeteng ngupaya nggawa Panjenengané menyang putus-asa lan nggerhanani pracayané, nanging minangka “pangarsané kaslametan kita” Panjenengané nandhang sangsara

kanggo nylametaké umat manungsa. Ana uga kakuwatan saka ndhuwur. Ing sandhingé saben dhemit ana malaékat suci ana ing kono kanggo nggagalaké mungsuh lan nglipur sarta nguwataké Putraning Allah. Sang Rama piyambak lan swarga kabèh kanthi rasa welas asih kang jero sami mbungkuk ndeleng Panjenengané kang nandhang sangsara iku. Nanging kurban iku ora kena gagal lan Kristus kudu séda. Ora mungkin nylametaké wong dosa lan ing wektu kang padha nylametaké Kristus saka salib. Tenger dalam kang kaping lima yaiku salib iku dhéwé. {1900 SNH, BEST Maret 21, 5.9} The sixth waymark was the darkness, “darkness over all the land from the sixth to the ninth hour.” Here was wrapped around the cross the mourning garments of the universe. Here was a darkness that was felt, in the midst of all the darkness in the Saviour’s own soul. Here was in nature itself a confession that “all the creation groaneth and travaileth in pain together” because of sin. The sun refused to look upon the dreadful scene of the death of God’s Son. Nature itself was clothed in mourning. This darkness was not only a witness to the mourning of heaven and earth over the death of Christ, but it was a witness to the greater darkness in the history of man,—the darkness in the soul of Christ when “he tasted death for every man.” The sixth waymark was darkness. {1900 SNH, BEST March 21, 5.10} Tenger dalam kang kaping nem yaiku pepeteng, “pepeteng nutupi saindenging tanah wiwit jam kaping nem nganti jam kaping sanga.” Ing kéné salib iku kabuntel sandhangan pakabunganing jagad raya. Ing kéné ana pepeteng kang bisa dirasakaké, ing tengahing sakèhé pepeteng ana ing nyawané Sang Juru Slamet piyambak. Ing kéné alam dhéwé ngakoni yèn “saguning titah padha nggresula lan padha nglarani bebarengan” awit saka dosa. Srengéngé nampik ndeleng pemandangan kang nggegirisi babagan patining Putraning Allah. Alam dhéwé kaageman pakabungan. Pepeteng iki ora mung dadi paseksi tumrap pakabungane swarga lan bumi awit saka sédané Kristus, nanging uga dadi paseksi tumrap pepeteng kang luwih gedhé ing sajarah manungsa,—yaiku pepeteng ing nyawané Kristus nalika “Panjenengané ngicipi pati kanggo saben wong.” Tenger dalam kang kaping nem yaiku pepeteng. {1900 SNH, BEST Maret 21, 5.10} The seventh waymark was the cry of Christ, “My God, My God, why hast thou forsaken me.” It was not enough that he should feel all the torment of physical suffering. More than this he must die as a sinner dies. This did not mean repentance or remorse for personal sin, for there was no sin in him. But because he was taking the place of the sinner and tasting death for every man, he must die in darkness and separation from God. He must in some sense know by experience what the sinner will know who is eternally separated from God. He must gather all the accumulated horror of a world of sin and feel the separation from God that he might break that separation for all who should believe on him. This cry was

not one of rebellion but rather of the deepest anguish and the opening of the mystery of the cross. The seventh waymark was that bitter cry. {1900 SNH, BEST March 21, 5.11} Tenger dalan kang kaping pitu yaiku panguwuhé Kristus, “Allah-Ku, Allah-Ku, yagéne Paduka nilar Aku?” Ora cukup manawa Panjenengané mung ngrasakaké kabèh kasangsaran badan. Luwih saka iku, Panjenengané kudu séda kaya wong dosa séda. Iki ora ateges mratobat utawa susah ati amarga dosa pribadiné, amarga ora ana dosa ana ing Panjenengané. Nanging awit Panjenengané njupuk panggonané wong dosa lan ngicipi pati kanggo saben wong, Panjenengané kudu séda ing pepeteng lan kapisah saka Allah. Panjenengané kudu, ing pangertèn tartamtu, mangertèni lumantar pengalaman apa kang bakal dingertèni déning wong dosa kang kapisah langgeng saka Allah. Panjenengané kudu nglumpukaké kabèh kengerian kang kaakumulasi saka donya kang kebak dosa lan ngrasakaké kapisahan saka Allah supaya Panjenengané bisa mecah kapisahan iku kanggo kabèh wong kang bakal pracaya marang Panjenengané. Panguwuh iki dudu panguwuh pambrontakan, nanging malah ungkapan kasangsaran kang paling jero lan pambukaning rahasia salib. Tenger dalan kang kaping pitu yaiku panguwuh pait iku. {1900 SNH, BEST Maret 21, 5.11} The eighth waymark was Christ yielding up his own life. None can ever understand the nature of Christ’s death except through the light of his own words, “No man taketh it from me, but I lay it down of myself.” His death was not in itself merely what men accomplished by crucifying him. They might inflict all the torture possible and yet the power of death itself was not theirs. “I have power to lay it down and I have power to take it again.” Jesus himself chose the moment when his life should cease. He cried with a loud voice and then dismissed his spirit. It was not death by exhaustion or ordinary crucifixion. He willingly and deliberately laid down his life. No one can comprehend the death of Christ unless he first understands that Christ Himself yielded up his own life. The eighth waymark was Christ choosing his own moment of death. {1900 SNH, BEST March 21, 5.12} Tenger dalan kang kaping woluh yaiku Kristus masrahaké nyawané piyambak. Ora ana wong kang bakal bisa mangertèni sipaté patining Kristus kajaba lumantar pepadhanging pangandikané piyambak, “Ora ana wong kang njupuk iku saka Aku, nanging Aku ndhatengaké iku saka karep-Ku piyambak.” Patiné Panjenengané dudu mung asil saka apa kang ditindakaké manungsa kanthi nyalib Panjenengané. Wong-wong kuwi bisa waé nandhangaké sakèhé panyiksa kang bisa ditindakaké, nanging kakuwatan pati iku dhéwé dudu kagungané wong-wong mau. “Aku duwe panguwasa kanggo ndhatengaké iku lan Aku duwe panguwasa kanggo njupuké manèh.” Gusti Yesus piyambak milih waktuné nalika uripé kudu mungkasi. Panjenengané nguwuh nganggo swara sora banjur masrahaké roh-Né. Iki dudu pati amarga kesel banget utawa panyaliban

lumrah. Panjenengané kanthi gelem lan kanthi sengaja ndhatengaké nyawané. Ora ana wong kang bisa mangertèni patining Kristus manawa dhisik ora mangertèni yèn Kristus piyambak masrahaké nyawané piyambak. Tenger dalam kang kaping wolu yaiku Kristus milih piyambak wayah patiné. {1900 SNH, BEST Maret 21, 5.12} As a ninth waymark we have the words, “The veil of the temple was rent in twain from the top to the bottom.” The moment Christ died, the veil was rent by unseen hands from above. Never again could the earthly service in that temple have any value or meaning. Never again need there be offered one of all the sacrifices and offerings. They had all ended in the death of Christ. The earthly priesthood, the earthly sanctuary, the earthly sacrifices all became but as sounding brass after that moment. There remains no more a sacrifice for sin, because Christ had died. This was heaven’s own sign that all those ceremonies were forever ended. This waymark was not erected by man. It was established by God. The ninth waymark was the rent veil. {1900 SNH, BEST March 21, 5.13} Minangka tenger dalam kang kaping sanga, kita nduwèni tembung, “Lérekané Bait Allah suwèk dadi loro wiwit saka ndhuwur tekan ngisor.” Ing wektu pas Kristus séda, lérekan iku disuwèk déning tangan-tangan kang ora katon saka ndhuwur. Ora bakal manèh paladosan kadonyan ing Bait iku nduwèni rega utawa teges apa waé. Ora bakal manèh perlu dipasrahaké siji waé saka kabèh kurban lan pisungsung. Kabèh iku wis rampung ana ing patiné Kristus. Ka-imaman kadonyan, papan suci kadonyan, lan kurban-kurban kadonyan kabèh dadi kaya tembaga kang muni waé sawisé wektu iku. Ora ana manèh kurban kanggo dosa, amarga Kristus wis séda. Iki pratandha saka swarga piyambak yèn kabèh upacara mau wis dipungkasi kanggo salawas-lawasé. Tenger dalam iki ora diadegaké déning manungsa. Iki ditetepaké déning Allah. Tenger dalam kang kaping sanga yaiku lérekan kang suwèk. {1900 SNH, BEST Maret 21, 5.13} The tenth waymark was the resurrection of many saints after Christ’s resurrection. Here by the side of Calvary and by the side of death itself, was shown the triumph over death. “The graves were opened and many bodies of the saints which slept arose.” This was a visible witness that Christ in dying had conquered death itself. This was the promise in act that all who sleep in Jesus shall rise again. The resurrection of Christ and the resurrection of these saints are among the first fruits of the final resurrection at his coming. Here is the answer to the cross. Here is the pledge that Christ’s death was not defeat but victory. Here earth and heaven met in testimony that the death of Christ had broken the bands of the tomb. The tenth waymark was the resurrection. {1900 SNH, BEST March 21, 5.14} Tenger dalam kang kaping sepuluh yaiku wunguné akèh wong suci sawisé wunguné Kristus. Ing kéné, ing sandhingé Kalvari lan ing sandhingé pati iku dhéwé, katuduhaké kamenangan ngungkuli pati. “Kuburan-kuburan kabukak lan

akèh badané para suci kang padha tilem padha wungu.” Iki dadi paseksi kang katon yèn Kristus, ing séda-Né, wis ngalahaké pati iku dhéwé. Iki janji kang diwujudaké yèn kabèh wong kang tilem ana ing Gusti Yesus bakal wungu manèh. Wunguné Kristus lan wunguné para suci iki kalebu woh kawitan saka patangen pungkasan nalika rawuhé Panjenengané. Ing kéné ana wangsulan tumrap salib. Ing kéné ana pandam yèn patiné Kristus dudu kakalahan nanging kemenangan. Ing kéné bumi lan swarga kepethuk sajroning paseksi yèn patiné Kristus wis mecah talining kubur. Tenger dalan kang kaping sepuluh yaiku patangen. {1900 SNH, BEST Maret 21, 5.14 }

1. 1. Yésus kaulungaké marang Pilatus (ay. 1–2)
2. 2. Rasane getun lan lampah bunuh dhiriné Yudas (ay. 3–10)
3. 3. Gusti Yesus ana ing ngarsané Pilatus – pangadilan Romawi kang resmi (ay. 11–14)
4. 4. Pilihan tumrap Barabas ngungkuli Gusti Yesus (ay. 15–26)
5. 5. Pilatus nyerahaké Gusti Yésus supaya kasalib (klebu ing pambébasané Barabas)
6. 6. Dipoyoki lan dicambuki déning para prajurit (ay. 27–31)
7. 7. Penyaliban (ay. 32–44)
8. 8. Sedané Gusti Yésus (ay. 45–50)
9. 9. Tanda-tandha adikodrati lan panguburan déning Yusuf saka Arimatea (ay. 51–61)
10. 10. Panjagan para pengawal ing kuburan (ay. 62–66)

Matius 28 – Telung Pratandha Dalan Ing Matius 28 kita nemokake telung pratandha dalan sing ana hubungané karo tumindak sing kudu kita lakoni sadurungé Gusti kita bali maneh. Elinga, nalika Yésus tindak menyang swarga, malaékat mau ngandika, “Yésus iki, kang kapundhut munggah saka ing antaramu menyang swarga, bakal rawuh menèh kanthi cara kang padha kaya kowé wus weruh Panjenengané munggah menyang swarga” (Kisah 1:11). Mangkono, Yésus bakal bali kanthi cara kang padha kaya nalika Panjenengané munggah. Matius 28 maringi kita telung pratandha dalan. Pratandha dalan kang kapisan kapacak ing ayat 6. Malaékat ngandika marang para wanita, “Panjenengané ora ana ing kéné; awit Panjenengané wis wungu.” Kangkang kudu ora lali yèn sadurungé Yésus bali, kudu ana paseksi sing kuwat lan cetha manawa Panjenengané wis wungu. Pratandha dalan kang kapisan iku yaiku pitutur ngenani Sang Kristus kang wis wungu. Iki dhasar saka kabèh sing ndhèrèk sawisé iku. Pratandha dalan kang kapindho kapacak ing ayat 7. Malaékat ngandika, “Padha enggal lunga lan kandhanana marang para sakabaté, yèn Panjenengané wis wungu saka ing antarane wong mati; lan lah, Panjenengané ndhisiki kowé menyang Galiléa; ana ing kana kowé bakal ndeleng Panjenengané.” Ing kéné ana sawijining panggilan supaya tumindak, sawijining gerakan. Kabar bab Sang Kristus kang wis wungu

kudu digawa marang para sakabat, lan kudu ana lumakuning wong-wong menyang panggonan sing wis katemtokaké déning Allah. Iki minangka pratandha dalan kang kapindho. Pratandha dalan kang katelu kapacak ing ayat 19: “Mulané, padha lungaa, padha gawea sakabat kabeh bangsa.” Iki Amanat Agung. Sadurungé Gusti bali, Injil kudu digawa marang kabeh bangsa. Ora cukup mung pracaya marang patangené Sang Kristus; ora cukup mung ana gerakan menyang Galiléa; kudu ana uga tugas donya kabèh kanggo ndadèkaké sakabat saka kabeh bangsa. Mangkono, telung pratandha dalan iki yaiku: kapisan, pitutur ngenani Sang Kristus kang wis wungu; kapindho, gerakan manut dhawuh ilahi; katelu, Amanat Agung marang kabeh bangsa. Nalika kita ndeleng pratandha-pratandha dalan iki kaleksanan, kita ngerti yèn kita lagi nyedhaki rawuhé Gusti menèh.

1. 1. Wunguné Panjenengané lan kubur kang suwung (ay. 1–10)
2. 2. Gorohé para imam kepala lan para pinituwa marang para prajurit (ay. 11–15)
3. 3. Amanat Agung (ay. 16–20)

Kaya dene pengalaman Kristus wiwit saka pengurapan ing Bethany nganti Amanat Agung nandhani pungkasing paladosanipun ing bumi lan wiwitaning Injil marang sakehing bangsa, mangkono uga pratandha-pratandha dalan kang padha iki kaulang maneh ing pengalaman umat turahane Allah nalika padha nyedhaki pungkasing mangsa sih-rahmat lan kamenangan pungkasanipun.

Bab rong puluh enem nganti rong puluh wolu nggambarake sajarah Paskah sing disusun adhedhasar 23 waymark kang kapitulang sajrone sajarah sing nuju marang lan ngetutake sawisé angger-angger Minggu.

“Rawhipun Kristus minangka Imam Agung kita dhateng papan ingkang Mahasuci, kanggé panyucèning pasucèn, ingkang kapratelakaken wonten ing Daniel 8:14; rawhipun Putraning manungsa dhateng Sang Sepuhing Jaman, kados ingkang kasajèkaken wonten ing Daniel 7:13; lan rawhipun Gusti dhateng Pedalemanipun, kados ingkang kapramalaken déning Maleakhi, punika sami dados gegambaran saking prastawa ingkang sami; lan punika ugi dipunlambangaken déning rawhipun pengantèn kakung dhateng pahargyan palakrama, kados ingkang dipunandharaken déning Kristus wonten ing pasemon bab sepuluh prawan, ing Matius 25.” *The Great Controversy*, 427.

Pungkasaning 2300 dina ing tanggal 22 Oktober 1844 kaulang maneh ing wekdal hukum Minggu. Rong puluh telu pratandha dalan kang kapacak ing telung bab pungkasan saka kitab Matius ngenali rah ingkang aji, ingkang kaagem kanggé nyawijèkaken Ketuhanan kaliyan kamanungsan.

“Pandongan panyuwunan Kristus tumrap kabecikaning manungsa ing pasamuwan suci ing swarga punika sami wigatinipun tumrap rancangan karahayon kados dene pejahipun piyambakipun wonten ing kayu salib. Lumantar pejahipun, Panjenenganipun miwiti pakaryan punika, ingkang sasampunipun wungu saking seda Panjenenganipun minggah

dhateng swarga kangge ngrampungakenipun. Kita kedah lumantar pracaya mlebet ngantos nglangkungi tabir, ‘ing pundi Sang Maju Rumiyan sampun lumebet kagem kita.’ Ibrani 6:20. Ing ngriku cahyaning salib Kalvari kapratelakaken malih. Ing ngriku kita saged pikantuk pangertosan ingkang langkung cetha babagan rahasia-rahasiya panebusan. Karahayoning manungsa kasampurnakaken kanthi bea ingkang boten winates tumrap swarga; kurban ingkang kaparingaken punika sami kaliyan tuntutan ingkang paling amba saking angger-anggering Allah ingkang sampun kalanggar. Gusti Yesus sampun mbikak margi dhateng dhampar Sang Rama, lan lumantar pangantaranipun, pepénginan ingkang temen saking sedaya tiyang ingkang sowan dhateng Panjenenganipun kanthi pracaya saged kasowanaké wonten ngarsanipun Allah.” The Great Controversy, 489.

Bab 23 saka Matius nekanaké paukuman tumrap imam-imam palsu. Bab 26 nganti 28 minangka omega tumrap bab 23. Wong-wong Lèwi palsu, pambrontakan para tuwa sing saya ngrembaka sajroning patang generasi, ngasilaké pathokan-pathokan pratandha ing telung bab pungkasan.

Bab kaping patlikur ngenali metodhe baris ing dhuwur baris minangka methodhene Sang Kristus, nalika Panjenengane migunakaké karusakané Yerusalem kanggo njlènrèhaké prakara-prakara kang ana, prakara-prakara kang wis kelakon, lan prakara-prakara kang bakal kelakon.

Rubuhé Yérusalèm ing taun 70 M kelakon pas ing dina sing padha ing sajroning taun nalika Yérusalèm wiwitané dirusak déning Nebukadnésar. Karusakané Yérusalèm déning Nebukadnésar iku wis dadi sajarah sing kapungkur, lan sajarahé Kristus, nalika Titus ngrebut Yérusalèm, ngetipèkaké pungkasaning donya. Matius 24 ngangkat métodologi “baris ing sadhuwuré baris”, mangkono ngenali “métodologi” minangka salah siji unsur saka paseksèn kenabian.

Ing bab 24 Kristus netepaken prelunipun mangertos “nisthaning karisakan” ingkang kaserat déning Nabi Daniel, yaiku pangerten dhasar piyambakipun William Miller, sarta pralambang ingkang netepaken wahyu wonten ing kitab Daniel. Pralambang punika ugi nggambaraken pambrontakan Adventisme, amargi piyambakipun sami nampik pangerten Millerit ngenani “kang saben dinten” wonten ing kitab Daniel, lan kanthi mekaten sami melu nampi pamblamiran ingkang rosa kados ing 2 Tesalonika bab kalih. Bab punika kanthi langsung gegayutan kaliyan Lukas 21, saéngga nandhesaken August 11, 1840 dumugi October 22, 1844, ingkang dados pralambang saking 9/11 dumugi hukum Minggu. Punika ugi gegayutan kaliyan “wektunipun para bangsa liya” wonten ing Lukas 21:24, ingkang dados salah satunggaling kunci utami kanggé mbikak “pitung wekdal” saking Musa, sarta ugi selaras kaliyan pangukuran Padaleman Suci wonten ing Wahyu sewelas.

Diwiwiti saka pasal telulukur, banjur 24 lan 25, lan banjur dipungkasi karo pasal 26 nganti 27, telung pasal kang nduwèni telulukur waymark sing dadi omega marang alpha saka pasal telulukur. Pasal 26 ditambah 27 lan 28 padha karo “81,” kang minangka pralambang imam-imamat. Miturut telung seksi (Genesis, Matius, lan Wahyu) pasal 11 nganti 22 iku siji

garis. Pasal 23 nganti 28 iku garis kayektèn kang diwiwiti karo 23 lan dipungkasi karo 23.

Bab siji nganti sepuluh iku minangka garis kenabian kang kapisan saka telung garis kenabian ing kitab Matius. Sepuluh pasal, banjur rolas pasal, banjur enem pasal. Inspirasi mratelakaké marang kita yèn kabèh kitab ing Kitab Suci padha pepanggihan lan pungkasané ana ing Wahyu, lan mulané kabèh kitab ing Kitab Suci uga padha pepanggihan lan pungkasané ana ing Matius. Matius, minangka pasuryané singa saka taler Yéhuda, nandhakaké rolas ramalan Mesias kang béda-béda, lan rolas pérangan mau ngasilaké tenger-tenger dalan saka sajarahé kaum Millerit lan wong satus patang puluh papat èwu. Minangka kitab Wahyu diwiwiti kanthi wahyu bab Yésus Kristus, Matius pasal siji ngaturaké wahyu bab Yésus Kristus kang magepokan karo urip lan paseksiné Musa, karo sajarah Antikristus, nalika uga mratélakaké telung unsur pasamuwan kang menang kaya kang ka pralambangaké déning nabi, imam, lan raja.

Matius miwiti kanthi pambabaré Gusti Yesus Kristus ing sajroning konteks prajanjianing Allah karo sawijining umat pilihan. Saka Abraham tekan Dawud ana patbelas turunan, saka Dawud tekan panangkaran ing Babil ana patbelas turunan, lan saka Babil tekan Kristus ana patbelas turunan maneh. Silsilah Kristus ing kitab Matius selaras karo Musa, amarga Musa iku alpha saka Kristus, yaiku omega. Uriping Musa kang suwéné satus rong puluh taun, selaras karo satus rong puluh taun mangsa pambiji ing sajarahé Nuh. Mulané, prajanjiané Nuh kaiket karo prajanjianing sawijining umat pilihan. Satus rong puluh tauné Musa nggambarake telung mangsa saben-saben patang puluh taun, kang dipungkasi kanthi Musa matèni wong Mesir ing pungkasaning patang puluh taun kang kapisan, lan anak pambarep, Firaun, sarta wadyabalané dipatèni ing pungkasaning mangsa patang puluh taun kang kapindho. Mangsa patang puluh taun kang kapindho dipungkasi ing sawijining pambrontakan ing Kadesh, lan mangsa patang puluh taun kang katelu dipungkasi ing pambrontakan Kadesh kang kapindho. Kabèh telung garis kenabian saka alpha iku dipungkasi ing Kadesh, lan telung garis kenabian saka silsilahé Matius dipungkasi ing Dawud, panangkaran ing Babil, lan Utusaning prajanjian.

Nalika alfa Musa didadèkaké selaras karo omega Kristus, ana enem saksi Kades, yaiku 1863 lan hukum Minggu. Silsilah ing Injil Matius nempataké raja Dawud ing Kades, yaiku panggonan Adventisme murtad digawa menyang Babil, nalika Kristus negesaké prajanjèn karo satus patang puluh papat èwu. Kanthi nempataké Dawud ing hukum Minggu, saksi kapindho ngenani Dawud diadegaké, amarga Dawud iku salah siji saka telung wakil manungsa sing wiwit ngayahi palayanan nalika umuré telung puluh taun. Kristus, Dawud, Yusuf, lan Yéhezkièl kabèh wiwit pakaryané nalika umur telung puluh taun. Bebarengan, papat pribadi sing umur telung puluh taun lan wiwit ngladèni iku makili gabungan Kaallahan lan kamanungsan, nalika gréja militèr diowahi dadi gréja triumfan. Gréja iku kabangun saka nabi, imam, lan raja. Owah-owahan iku ditandhani ing hukum Minggu, kang uga Kades, mula Dawud ing silsilah Matius selaras karo Dawud sing umur telung puluh taun.

Telung puluh taun panyiyapan iku selaras karo patang atus telung puluh taun prajanjiané Abraham, lan uga karo umur sawijining imam lan 1290 taun ing Daniel 12:11. Ing artikel sabanjuré kita bakal nimbang saben-saben saka rolas wangsit Mesianik mau ing sajroning kitab Matius. Kaping pisanan kita lagi ngenali telung garis wangsit ing sajroning Matius; pasal siji nganti sepuluh, banjur pasal sewelas nganti rong puluh loro, lan salajengipun rong puluh telu nganti rong puluh wolu.

“Sawetawis wektu sasampuning kuciwa ing taun 1844, aku pancèn tau pracaya, bebarengan kaliyan golongan Advent, bilih lawanging sih-rahmat nalika punika sampun katutup ing salawas-lawase tumrap donya. Panyawang punika sampun dipunpendhet sadèrèngipun wahyu kawitan kaparingaken dhateng kula. Padhang ingkang kaparingaken déning Allah dhateng kula punika ingkang mbeneraken kalepatan kita, lan ndadosaken kita saged ningali posisi ingkang leres.”

“Aku isih pitados marang téyori lawang kang katutup, nanging ora ing pangertèn kaya nalika wiwitan aku nggunakaké istilah iku, utawa kaya pangertèn sing dienggo déning para panentangku.

“Ing jamané Nuh ana lawang kang katutup. Ing wektu iku ana panyingkiran Rohé Allah saka umat manungsa kang dosa, kang padha nemahi karusakan ing banyuné Banji Gedhé. Allah piyambak maringi pesen bab lawang kang katutup marang Nuh: ‘Roh-Ku ora bakal tansah ngudi marang manungsa, awit dhèwèké iku uga daging; nanging umuré bakal satus rong puluh taun’ (Purwaning Dumadi 6:3).

“Ing jamané Abraham ana lawang kang katutup. Kawelasan wus ora nyuwunaké sih tumrap para pedunung Sodom manèh, lan kajaba Lot karo bojoné sarta anak-anak wadoné loro, kabèh padha katumpes déning geni kang katurunaké saka swarga.

“Ing jamané Kristus ana lawang kang katutup. Putraning Allah ngandika marang wong-wong Yahudi kang ora pracaya ing generasi iku, ‘Omahmu kokkonan marang kowé ing kahanan sepi lan katilar’ (Matius 23:38).”

“Ningali mudhun ing arusing wektu tumuju marang dina-dina wekasan, panguwasa tanpa wates sing padha nglairake lumantar Yohanes: ‘Mangkene pangandikane Panjenengane kang suci, Panjenengane kang bener, Panjenengane kang nyekel kuncining Dawud, Panjenengane kang mbukak, lan ora ana wong kang nutup; lan nutup, lan ora ana wong kang mbukak’ (Wahyu 3:7).”

“Aku katuduhaké sajroning wahyu, lan aku isih pracaya, manawa ana lawang sing katutup ing taun 1844. Kabèh wong sing wis ndeleng pepadhangé pawarta malaékat kapisan lan kapindho nanging nampik pepadhang iku, padha kari ana ing pepeteng. Lan wong-wong sing nampani pepadhang iku sarta nampa Roh Suci sing ndhèrèk ing pawartané pesen saka swarga, banjur sawisé kuwi nyélaki pracayané lan ngumumaké yèn pengalamane mung satunggaling kasasar, kanthi mangkono padha nampik Rohé Allah, lan Roh iku wis ora manèh nyuwun-nyuwun marang wong-wong mau.

“Wong-wong kang durung nyumurupi pepadhang iku, ora nduwèni kaluputan amarga nampik pepadhang mau. Mung golongan kang wis ngremehake pepadhang saka swarga iku waé kang ora bisa digayuh déning Rohé Allah. Lan golongan iki kalebu, kaya kang wis dakandharake, loro-loroné: yaiku wong-wong kang ora gelem nampani pawarta iku nalika dipratelakake marang wong-wong mau, lan uga wong-wong kang, sawisé nampani, banjur nyélaki pracayané. Wong-wong iki bisa waé nduwèni wujud kasalehan, lan ngakoni yèn dhèwèké para pandhèrèké Kristus; nanging amarga ora nduwèni sesambungan kang urip karo Allah, wong-wong mau bakal katawan déning pangapusané Iblis. Loro golongan iki katuduhaké ing wahyu iku—wong-wong kang nyatakaké yèn pepadhang kang biyèn ditututi iku mung pangapusan, lan para wong duraka ing donya kang, amarga wis nampik pepadhang, banjur ditampik déning Allah. Ora ana rujukan tumrap wong-wong kang durung nyumurupi pepadhang, mula saka iku ora kaluputan amarga nampik pepadhang mau.” Selected Messages, book 1, 62, 63.

“Iku yaiku wong-wong kang lumantar pracaya ndherek Gusti Yesus sajroning pakaryan gedhe pangruwatan dosa, kang nampa paédah saka panyuwunane kanggo kabecikané wong-wong mau, déné wong-wong kang nampik pepadhang kang nduduhaké pakaryan paladosan iki ora nampa paédah saka iku. Wong-wong Yahudi kang nampik pepadhang kang kaparingaké nalika rawuhipun Kristus kang kapisan, lan ora gelem pracaya marang Panjenengané minangka Juru Slameté jagad, ora bisa nampa pangapuntèn lumantar Panjenengané. Nalika Gusti Yesus ing mangsa minggahing swarga mlebet lumantar rahipun piyambak menyang papan suci ing swarga kanggo ngesokaké marang para sakabatipun berkah saka panyuwunane, wong-wong Yahudi katinggal ing pepeteng kang jangkep kanggo nerusaké kurban lan pisungsungé kang tanpa guna. Paladosan lambang lan wewayangan wus rampung. Lawang kang biyèn dadi dalan tumrap manungsa kanggo sowan marang Gusti Allah wus ora kabukak manèh. Wong-wong Yahudi wus nampik nggoleki Panjenengané lumantar satunggal-satunggalé dalan kang nalika iku Panjenengané bisa pinanggih, yaiku lumantar paladosan ana ing papan suci ing swarga. Mulané wong-wong mau ora nemu pasrawungan karo Gusti Allah. Kanggo wong-wong mau lawang iku wus katutup. Wong-wong mau ora nduwèni kawruh bab Kristus minangka kurban sejati lan satunggal-satunggalé juru panengah ana ing ngarsané Gusti Allah; mulané wong-wong mau ora bisa nampa paédah saka panyuwunane.”

“Kaanan wong-wong Yahudi kang ora pracaya iku nggambarake kaanan wong-wong ing antarané wong Kristen kang ngakoni pracaya nanging sembrana lan ora pracaya, kang kanthi sengaja tetep ora mangertèni pakaryané Imam Agung kita kang kebak sih-rahmat. Ing paladosan pralambang, nalika imam agung mlebet ing papan maha suci, sakèhé wong Israèl kapréntah supaya nglumpuk ana ing saubengé pasucèn lan kanthi cara kang paling khidmat ngasoraké nyawané ana ing ngarsané Allah, supaya padha nampani pangapuntèning dosané lan aja katumpes saka pasamuwan. Mangka luwih prelu manèh ing Dina Pangruwating Dosa antitipikal iki supaya kita mangertèni pakaryané Imam Agung kita lan sumurup kuwajiban-kuwajiban apa waé kang dituntut saka kita.

“Manungsa ora bisa, tanpa nampa paukuman, nampik pepeling kang kanthi sih-rahmat diparingake Gusti Allah marang wong-wong mau. Ing jamane Nuh, sawijining pesen kadhawuhake saka swarga marang donya, lan kaslametane gumantung marang cara anggone nampani pesen iku. Awit wong-wong mau nampik pepeling mau, Rohing Allah katarik saka bangsa kang kebak dosa iku, lan wong-wong mau padha tiwas ing banyuning Banjir Agung. Ing jaman Abraham, sih-rahmat wus ora nyuwun maneh marang para pedununging Sodom kang kaluputan, lan kajaba Lot bebarengan karo garwane lan anak wadon loro, kabeh padha katumpes dening geni kang katurunake saka swarga. Mangkono uga ing dina-dinane Kristus. Putraning Allah mratelakake marang wong Yahudi kang ora pracaya saka generasi iku: ‘Omahmu ditinggal marang kowe dadi suwung.’ Matius 23:38. Kanthi nyawang marang dina-dina pungkasan, Kawicaksanan Tanpa Wates kang padha iku mratelakake, ngenani wong-wong kang ‘ora nampani katresnan marang kayekten, supaya padha kaslametake’: ‘Mulané Gusti Allah bakal ngutus marang wong-wong mau kasasaran kang kuwat, supaya padha pracaya marang goroh: supaya kabeh wong kang ora pracaya marang kayekten, nanging remen marang piala, padha kaukum.’ 2 Tesalonika 2:10–12. Nalika wong-wong mau nampik piwulang-piwulanging Sabdané, Gusti Allah narik Rohé lan nilar wong-wong mau marang panipuning prakara-prakara kang padha ditresnani.” *The Great Controversy*, 430, 431.